

та. А какъ пѣе тоя Хаджи Генчо? — за чудо и за приказъ! „Господи възвахъ тебѣ,“ извика така сладко и така умилно, щото сѣки вѣрующи опули очи, раззине уста, и слуша съ благоговѣние и съ страхъ божи. „Ако тоя Хаджи Генчо да не пѣше малко съ носѣтъ си, като гржѣ, то и глухите би са събрали да го слушатъ,“ казваше дѣдо Филчо, който бѣше ходилъ въ Россіята. — „Въ Россіята такива псалтове нѣма,“ отговаряше хаджи Славчо, и Хаджи Генчовата слава растеше се повече и повече. Наусницата, псалтирьтъ и апостолѣтъ, даже и свѣтчето, Хаджи Генчо знаеше наустъ, и ако нѣкой попъ са съжрка въ нѣщо, както то бива твѣрде чѣсто, то Хаджи Генчо сѣкога го поправа. „Блядоводиши,“ каже попъ Ерчо. „Благово-ли-ши,“ извика Хаджи Генчо отъ напгальтъ. „Сраха Рада юдейска,“ каже Хаджи-попъ. „Стра-ха ра-ди ю-дей-ска,“